

GEOGRAFIA I WSPÓŁCZESNE ŻYCIE GOSPODARCZO-SPOŁECZNE

Galon R., ROZWÓJ GEOGRAFII FIZYCZNEJ W OKRESIE DZIESIĘCIOLECIA POLSKI LUDOWEJ (Przegląd Geograficzny, 1954, z. 3, s. 32—52).

Galon R., REGIONALNE MONOGRAFIE GEOGRAFICZNE W LATACH 1945—1954 (Przegl. Geogr., 1954, z. 3 s. 96—106).

Kostrowicki J., ROZWÓJ GEOGRAFII EKONOMICZNEJ W OKRESIE DZIESIĘCIOLECIA POLSKI LUDOWEJ (Przegl. Geogr., 1954, z. 3. s. 53—78).

Leszczycki S., DORÓBEK GEOGRAFII POLSKIEJ ORAZ DROGI JEJ ROZWOJU W POLSCE LUDOWEJ (Przegl. Geogr., 1954, z. 3, s. 3—31).

Autor ocenia dorobek geografii polskiej w pierwszym dziesięcioleciu powojennym jako wcale niemały, cenniejszy od dorobku okresu międzywojennego.

Mazurkiewicz-Herzowa Ł., POLSKA BIBLIOGRAFIA GEOGRAFICZNA GÓRNEGO ŚLĄSKA ZA OKRES 1945—1954 (Górny Śląsk. Prace i materiały geograficzne pod red. prof. dra Antoniego Wrzoska, Kraków 1955, s. 631—672).

Pietkiewicz S., KARTOGRAFIA POLSKA W LATACH 1945—1954 (Przegl. Geogr., 1954, z. 3, s.79—95).

Zajchowska S., PIERWSZA REGIONALNA KONFERENCJA NAUKOWA POLSKIEGO TOWARZYSTWA GEOGRAFICZNEGO W STALINOGRODZIE (Przegląd Zachodni, 1955, nr 5—6, s. 307—309).

Lencewicz S., GEOGRAFIA FIZYCZNA POLSKI. Opracował i uzupełnił Jerzy Kondracki, Warszawa 1955, s. 422, 2 mapy.

W rozdziałach poświęconych geografii regionalnej autor przedstawił rozwój osadnictwa na tle środowiska geograficznego. Śląskowi poświęcono trzy rozdziały: „Wyżyna Śląska“, „Kotlina Śląska i Wzgórza Trzebnickie“, „Sudety i Przedgórze Sudeckie“. Książkę uzupełnia wykaz starannie dobranej najważniejszej literatury przedmiotu.

Adamczewska K., Z FIZJOGRAFII KRAINY ZIELONOGÓRSKIEJ (Przegl. Zach., 1954, nr 1—2, s. 250—269).

Hornig A., FORMY POWIERZCHNI ZIEMI STWORZONE PRZEZ CZŁOWIEKA NA OBSZARZE WYŻYNY ŚLĄSKIEJ (Górny Śląsk. Prace i mat. geogr., Kraków 1955, s. 123—150).

Autor przedstawił prace związane z górnictwem, budową osiedli i dróg niszczące naturalne formy powierzchni lub budujące formy nowe, sztuczne. Rezultatami pierwszych są niecki, leje, szczeliny, rowy, niwelacje; drugich — nasypy, usypiska, hałdy. W okresie feudalnym najintensywniejsze przeobrażenia rzeźby miały miejsce w rejonach starego górnictwa (Tarnowskie Góry, Bytom, Olkusz), na przełomie

XVIII i XIX w. — między Gliwicami a Sosnowcem, później na obszarze górno-śląskiego zespołu miejskiego.

Kowalski K., JASKINIE POLSKI, Warszawa 1954, s. 192.

Praca jest dokładnym inwentarzem jaskiń opisującym ich genezę, namuliska, znalezione szczątki fauny i flory, mikroklimat, stanowiska archeologiczne i dzieje poznania. Opisy zilustrowano szkicami sytuacyjnymi. Wartość pracy podnoszą bardzo bogate wykazy bibliograficzne. Z obszaru Sudetów polskich opisano 20 jaskiń

Kroutilík V., HALDOVÉ POKRYVY NA ÚZEMI MĚSTA OSTRAVY, Opawa 1954, s. 39 i 26 fotografii.

Pomijany przez naszych geografów problem morfologicznej roli hałd posiada praktyczne znaczenie także na Śląsku. Autor omawia formy ich powierzchni, materiały, wpływ czynników decydujących o ewolucji form, pokaźne rozmiary hałd i możliwości ich zagospodarowania.

Oberc J., WPŁYW BUDOWY GEOLOGICZNEJ NA MORFOLOGIĘ W REGIONIE BARDZKIM (Czasop. Geograf., 1955, z. 4, s. 339—362).

Szaflarski J., ZARYS ROZWOJU UKSZTAŁTOWANIA WYŻYNY ŚLĄSKIEJ (Górny Śląsk. Prace i mat. geogr., Kraków 1955, s. 62—122).

Szczepankiewicz S., MORFOLOGIA SUDETÓW WAŁBRZYSKICH (Prace Wrocław. Tow. Nauk., ser. B., nr 65, Wrocław 1954, s. 152, 5 map i profiliów).

Walczak W., PRADOLINA NYSA I PLEJSTOCENSKIE ZMIANY HYDROGRAFICZNE NA PRZEDPOLU SUDETÓW WSCHODNICH (Prace Geograf., nr 2, Warszawa 1954, s. 51 + 2 tabl.).

Born A., ANALIZA HYDROLOGICZNA POWODZI NA ODRZE (Gospod. Wodna, 1954, s. 150—153).

Mikulski Z., KATASTROFALNE POWODZIE W POLSCE (Czasop. Geograf., 1954, nr. 3, s. 380—396).

Największa znana powódź w Polsce i Europie środkowej była w lecie 1813 r. Wezbranie wystąpiło w dorzeczu górnej Wisły i Odry, przyczyniło się walnie do załamania kampanii napoleońskiej na Śląsku.

Schmuck A., O SUSZACH ATMOSFERYCZNYCH NA DOLNYM ŚLĄSKU (Czasop. Geograf., 1954, nr 1—2, s. 95—105).

W wielu krajach Europy zauważono w ostatnich latach nienormalne ubóstwo opadów, zmniejszanie się stanów wód, wzrost temperatury i ilości wody wyparowanej, spadek liczby ostrych zim. Badania Schmucka wykazują, że także na Dolnym Śląsku pięciolecie 1948—1952 było wyjątkowo suche w porównaniu z okresem 1859—1940 badanym przez A. Kosibę. Intensywne i najbardziej niekorzystne susze występowały przeważnie w jesieni.

Motyka J., RZUT OKA NA SZATĘ ROŚLINNĄ POLSKI (Geografia w Szkole, 1954, nr 1, s. 1—16).

Historyków szczególnie zainteresuje opis już nie istniejących lasów łągowych, które we wczesnym średniowieczu rosły nad rzekami w dolinach okresowo zalewanych lub stale obficie nawadnianych. Ważnym ich składnikiem były wiązy wypuszczające liczne odrośle korzeniowe, które wraz z krzewami tworzyły gęstwiny trudne do przebycia — naturalne zapory obronne przed najeźdźcami.

Bytnar-Suboczowa M., ZAGADNIENIE LUDNOŚCIOWE NA GÓRNYM ŚLĄSKU W LATACH 1914—1950 (Górny Śląsk. Prace i mat. geogr., Kraków 1955, s. 305—344).

Autorka zarysowała najważniejsze kierunki doniosłych zmian ludnościowych na tle wielkich wydarzeń dziejowych tego burzliwego okresu. Jednak zbyt szeroko po-

traktowała tło, co uniemożliwiło pogłębienie problematyki demograficznej. Do najciekawszych należą dane dotyczące akcji osadniczo-przesiedleńczej na Ziemi Odzyskane zachodniej części Górnego Śląska.

Hornig A., ROZWÓJ GÓRNO-ŚLĄSKIEGO ZESPOŁU MIEJSKIEGO (Czasop. Geograf., 1954, s. 126—145).

Granice zespołu obejmującego 6 miast liczących ponad 100 tys. mieszkańców i szereg mniejszych wytyczają względy geologiczne, morfologiczne i ekonomiczne prócz historycznych. Autor ograniczył się do przedstawienia rozwoju demograficznego miast. Z jego danych wynika, że dawniej najgęstszą sieć miejską i największe miasta (Nysa, Racibórz) posiadały zaodrzańskie tereny lessowe, a dopiero w spisie z r. 1885 na czoło listy osad miejskich wysunęły się Królewska Huta i Bytom. Gwałtowny wzrost ich ludności, charakterystyczny dla okresu kapitalistycznego, zaczyna się około r. 1860. Artykuł kończą uwagi o planowanej deglomeracji górno-śląskiego zespołu miejskiego.

Kaczorowski W., STUDIUM PODZIAŁU ADMINISTRACYJNEGO GÓRNEGO ŚLĄSKA (Górny Śląsk. Prace i mat. geogr., Kraków 1955, s. 559—590).

Uwzględniono tu wszystkie zmiany podziałów administracyjnych, jakie przeprowadzono w okresie dwudziestolecia międzywojennego, okupacji i Polski Ludowej do 1955 r.

Ładogórski T., DEMOGRAFICZNY OBRAZ GÓRNEGO ŚLĄSKA W EPOCE FEUDALNEJ (Górny Śląsk. Prace i mat. geogr., Kraków 1955, s. 213—246).

Autor szacuje liczby mieszkańców Górnego Śląska i jego miast w trzech przekrojach czasowych: drugim ćwierćwieczu XIV stulecia, w końcu XVI i na początku XVII w., wreszcie w ostatniej ćwierci XVIII w. Przekrój pierwszy opiera się na rejestrach świętopietrza, drugi głównie na rejestrach osiadłych z lat 1577 i 1619, trzeci na spisach pruskich, a zwłaszcza na bardzo dobrym jak na owe czasy spisie z r. 1787. Porównanie liczb wszystkich przekrojów daje obraz dynamiki rozwoju zaludnienia kraju i jego miast, którą pokazano na tle dynamiki zaludnienia krajów sąsiednich. Załączone 2 mapki ilustrują rozmieszczenie ludności. Jej główne ośrodki znajdowały się w ciągu całego okresu feudalnego na lewym brzegu Odry — w Raciborskiem i Nyskiem.

Maroń F., ROZWÓJ GRANIC ADMINISTRACYJNYCH ŚLĄSKA (Górny Śląsk. Prace i mat. geogr., Kraków 1955, s. 539—558).

Zarys dotyczy rozwoju granic zewnętrznych Śląska i jego podziałów wewnętrznych od X do XIX w.

Nalepa-Orłowska I., TYPY ROBOTNICZEGO OSADNICTWA GÓRNICZO-HUTNICZEGO NA GÓRNYM ŚLĄSKU (Górny Śląsk. Prace i mat. geograf., Kraków 1955, s. 345—380). •

Autorka wyróżniła trzy zasadnicze typy osadnictwa tworzonego dla robotników kopalń i hut przez właścicieli tych zakładów: 1. osady przedsiębiorstw państwowych rozmieszczone w otaczających je lasach; 2. osiedla fabryczne przekształcające się w miasta; 3. osiedla wyrosłe dokoła miast. Omówiła też różne typy domów i domków robotniczych. Chronologiczne ramy pracy to daty 1754 i 1914.

Orłowski J., OSADNICTWO I BUDOWNICTWO MIESZKALNE NA ŚLĄSKU DO XIII WIEKU NA TLE CAŁOŚCI OBSZARU POLSKI I TERENÓW PRZYLEGLYCH (Górny Śląsk. Prace i mat. geogr., Kraków 1955, s. 151—212).

Rozprawa zawiera zarys rozwoju typów domów mieszkalnych i form osiedli ludzkich znanych w kulturach paleolitu i późniejszych do czasów wczesnopiastow-

skich włącznie. Autor śledzi ich rozwój w powiązaniu z warunkami środowiska geograficznego. Do tekstu obok map i planu dołączono tablice synchronistyczne zawierające próbę datowania bezwzględnej, chronologię geologiczną i archeologiczną.

Rybicki P., ROZWÓJ LUDNOŚCI GÓRNEGO ŚLĄSKA OD POCZĄTKU XIX WIEKU DO PIERWSZEJ WOJNY ŚWIATOWEJ (Górny Śląsk. Prace i mat. geogr., Kraków 1955, s. 247—304).

Praca faktycznie rozpatruje zagadnienia demograficzne całego Śląska pruskiego. Naprzód przynosi ogólny rzut oka na rozwój ludnościowy kraju na tle europejskim, następnie analizuje elementy ruchu naturalnego, daje szczegółową charakterystykę ruchów migracyjnych, ich przyczyn i kierunków, omawia podział ludności na miejską i wiejską oraz procesy urbanizacji. Autor podkreślił, że Śląsk Górny w XIX w. jest krajem wysokiego przyrostu naturalnego i szybkiego wzrostu ludności, a jednocześnie jej odpływu skierowanego na zachód oraz wielkich kontrastów obszarów słabo zaludnionych i nadmiernych aglomeracji. Cenne są uwagi dotyczące niepełnego wykształcenia się cech miejskich w szybko rosnących osiedlach przemysłowych Zagłębia Górno-śląskiego.

Staszewski J., KLASYFIKACJA I SYSTEMATYKA NAZEWNICTWA GEOGRAFICZNEGO (Czasop. Geogr., 1954, nr 3, s. 249—294).

Historyka polskiego najbardziej interesuje mapa toponomastyczna Polski wyznaczająca zasięgi gromadnego występowania przyrostków: *ice, ew, ów, ewo, szczyzna*, nazw: *Lgota i Wola*.

Borecki M., GÓRNICZE INSTYTUTY NAUKOWO-BADAWCZE W 10-LECIU (Gosp. Górn., 1954, nr 7—8, s. 9—13).

Byrtus F., BAZA WĘGLOWA POLSKI JAKO PODSTAWA ROZWOJU PRZEMYSŁU HUTNICZEGO (Wiadom. Hutn., 1954, nr 7—8, s. 207—212).

Farny J., RYBNICKE ZJEDNOCZENIE PRZEMYSŁU WĘGLOWEGO (Gosp. Górn., 1954, nr 7—8, s. 21—25).

Gecow R., Z PRACY KOLEJKI LINOWEJ „TRANSPORTA“ W KARKONOSZACH (Sylwan, 1954, z. 5, s. 389—403).

Gorzkowski T., HUTA „BOBREK“ WŚRÓD KWIATÓW IDZIE DO PRZEŁOMU (Życie Gospod., 1954, nr 17/220, s. 665—667).

Gorzkowski T., Z DZIAŁALNOŚCI FABRYKI MASZYN ELEKTRYCZNYCH W BIELSKU (Życie Gospod., 1954, nr 22/225, s. 857—859).

Grabiński J., GOCZAŁKOWICE (Wiedza i Życie, 1955, nr 6, s. 362—367).

Hornig A., KANAŁ KŁODNICKI I GLIWICKI (Geografia w Szkole, 1954, nr 2, s. 66—72).

Artykuł przynosi zwięzły opis obu budowli wykonanych w latach 1792—1822 i 1934—1939 i odpowiedni szkic sytuacyjny.

Jeżowski K., DZIESIĘĆ LAT ROZWOJU SOCJALISTYCZNEGO PRZEMYSŁU W WOJEWÓDZTWIE WROCŁAWSKIM (Życie Gospod., 1954, nr. 23/226 s. 893—895).

Kokot J., PRZEBUDOWA GOSPODARCZA ŚLĄSKA (Śląsk Górny. Prace i mat. geograf., Kraków 1955, s. 381—538 i tabl.).

Ciekawa i obszerna praca poświęcona przebudowie gospodarczej Śląska po zjednoczeniu tej krainy w granicach Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Autor dał próbę analizy granic geograficzno-gospodarczych regionu śląskiego, pokazał elementy więzi regionalnej i komunikacyjnej, przedstawił oryginalny podział Śląska na subregiony i rolę tego kraju w dawnej Rzeszy niemieckiej i Polsce Ludowej. Omawiając geograficzno-gospodarcze warunki rozwoju sił wytwórczych i podniesienia dobrobytu na Śląsku poruszył jego zacofanie ekonomiczne w granicach Rzeszy nie-

mieckiej i przodującą rolę w Polsce Ludowej, niekorzystny układ granicy w państwie pruskim („ślepa uliczka śląska“) i jej likwidację, wzrost produkcji węgla i kluczowych inwestycji w Polsce Ludowej, przeobrażenie się Śląska z kolonialnego rezerwuaru sił roboczych Niemiec (*Ostflucht*) w akumulator wolnych dotychczas w reszcie Polski rąk do pracy. Zjednoczenie przyniosło „rekonwalescencję“ regionu w Polsce i „rekonwalescencję“ Polski dzięki regionowi. Szczególnie dokładnie omówiono założenia Planu 6-letniego, jego wykonanie i zachodzące zmiany w zakresie rozmieszczenia sił wytwórczych na Śląsku, ponadto problematykę jeszcze nie rozwiązaną. Autor jest z wykształcenia prawnikiem-ekonomistą, niektóre jego wywoady budzą zastrzeżenia ze strony geografów, ale czytelnika porywa pasja, z jaką kreśli możliwości dobrego zagospodarowania Śląska.

Kokot S., EKSPLOATACJA CIENKICH POKŁADÓW WĘGLA W OKRĘGU RYBNICKIM (Przegl. Górn., 1954, s. 102—111).

Kowalewski M., KOMBINAT WIELKIEJ CHEMII (Problemy 1954, nr 1, s. 7—12).

Rzecz o zakładach w Kędzierzynie.

Krupiński B., ROZWÓJ PODSADZKI PŁYNNIEJ W POLSCE (Gosp. Górn., 1954, nr 1, s. 11—16).

Zarys historyczny stosowania podsadzki płynnej w latach 1880—1953.

Księski S., KOPALNIA „WALENTY-WAWEL“ (Gosp. Górn., 1954, nr 7—8, s. 25—29).

Zarys historyczny dziejów kopalni od chwili jej powstania.

Lasek S., PRZEMYSŁ WĘGLA BRUNATNEGO (Gosp. Górn., 1954, nr 7—8, s. 40—44).

Marszałkiewicz J., ROZWÓJ SPÓŁDZIELCZOŚCI PRODUKCYJNEJ I ZMIANY OBLICZA WSI W WOJ. WROCŁAWSKIM (Gosp. Plan., 1954, nr 4, s. 14—19).

Netzel A., KILKA UWAG O WSPÓŁPRACY ZAKŁADÓW CERAMICZNYCH WOJ. ZIELONOGÓRSKIEGO Z DYSTRYBUTOREM (Gosp. Plan. 1954, nr 3, s. 60—61).

Pieńkowski R., NOWA DĄBROWA (Miasto, 1954, nr 11 s. 35—36).

Szymonowicz J., ODBUDOWA ŚRÓDMIEŚCIA RACIBORZA (Miasto, 1954, nr 5, s. 33—35).

Rabsztyń J., WYSTAWA „ROZWÓJ MECHANIZACJI GÓRNICCTWA“ WYRAZEM OSIĄGNIĘĆ POLSKIEGO GÓRNICCTWA (Wiadom. Górn., 1954 nr 2, s. 41—45).

R. P. i S. W., STREFA PODMIEJSKA GÓRNO-ŚLĄSKIEGO OKRĘGU PRZEMYSŁOWEGO JAKO OBSZAR ŻYWIELSKI (Miasto, 1954, nr 3, s. 7—12).

UKRYTE REZERWY — POWAŻNY CZYNNIK W GOSPODARCE MIEJSKIEJ (Na przykładzie osiągnięć Prezydium MRN w Rybniku (Miasto, 1954, nr 1, s. 32—33).

Sękowski S., WIZÓW PRODUKUJE (Wiedza i Życie, 1954, nr 7, s. 446—451).

Spiewak F., POMNIKI POLSKIEJ PRACY I KULTURY GÓRNICZEJ NA ŚLĄSKU (Wiadom. Górn., 1954, nr 12, s. 457—465).

Staszewski W., JELENIA GÓRA OŚRÓDKIEM PRZEMYSŁU NA DOLNYM ŚLĄSKU (Przegl. Zach., 1954, nr 1—2, s. 285—295).

Świernik J., PRZEMYSŁ BUDOWY MASZYN GÓRNICZYCH (Gosp. Górn., 1954, nr 7—8, s. 29—33).

Rozwój w latach 1946—1954.

Szpilewicz A., KOKSOCHEMIA I GAZOWNICTWO (Gosp. Górn., 1954, nr 7—8, s. 34—40).

Rozwój w latach 1919—1954.

Wichura E., NOWE URZĄDZENIA POPRAWIĄ ZAOPATRZENIE ŚLĄSKA W WODĘ (Życie Gosp., 1954, nr 6/209, s. 222—223).

Waszek A., O HUTNICTWIE W USTRONIU (Wiadom. Hutn., 1954 nr 2, s. 51—52).

Waszek A., HUTA W USTRONIU (Wiedza i Życie, 1954, nr 10, s. 687—689).

Brudnik A., ROZWÓJ PRACOWNICZYCH OGRÓDKÓW DZIAŁKOWYCH W WOJ. STALINOGRODZKIM (Życie Gosp., 1954, nr 12/215, s. 467—468).

Lin W., OGRODY NA HAŁDACH (Kalend. Górn. na rok 1955, s. 171—174).

Paprzycki E., ZAZIELENIENIE ŚLĄSKA (Wiedza i Życie, 1955, nr 3, s. 146—151).

Mowa o zazielenieniu GOP.

Polak J. i Łuszczczyński Z., UPORZĄDKOWANIE OBERŻY NOWEGO MIASTA TYCHY (Miasto, 1954, nr 3, s. 27—29).

Rakoczy J., HAŁDY ŚLĄSKIE ZAMIENIA SIĘ W GAJE I OGRODY (Świat i Życie, 1954, nr 43, s. 1).

Rączaszek A., WOJEWÓDZKI PARK KULTURY I WYPOCZYNKU W STALINOGRODZIE (projekt i budowa) (Miasto, 1954, nr 8, s. 34—36).

Siewicz J., „ŚLĄSK CZARNY“ STAJE SIĘ ZIELONYM (Świat i Życie, 1954, nr 45, s. 1).

Staszewski W., OKOLICE JELENIEJ GÓRY JAKO TERENY UZDROWISKOWO-LECZNICZE (Przegl. Zach., 1954, nr 5—6, s. 240—250).

Staszewski W., WCZASY I UZDROWISKA NA DOLNYM ŚLĄSKU (Przegl. Zach., 1954, nr 7—8, s. 489—497).

Zajdel E., TERENY ZIELONE W WOJ. STALINOGRODZKIM (Życie Gosp., 1954, nr 11/214, s. 426—427).

Gajdzik B., REGIONY TURYSTYCZNO-KRAJOZNAWCZE GÓRNEGO ŚLĄSKA (Górny Śląsk. Prace i mat. geograf., Kraków 1955, s. 590—630).

Autor wyróżnił 13 regionów turystycznych w granicach obu województw, krótko opisał ich osobliwości i rolę.

NA PROGU BIAŁEGO ŚLĄSKA. Wycieczki z Bytomia i Tarnowskich Gór. Szkic krajoznawczy, Warszawa 1954, s. 78.

ŚLĄSK (praca zbiorowa pod redakcją Ludwika Brożka), Warszawa 1954, s. 184 i mapa.

MAPA KRAJOZNAWCZA POLSKI, Warszawa 1955. 1. Województwo wrocławskie i opolskie; 2. Województwo stalinogrodzkie i krakowskie. Wymiary map po 53 x 46 cm.

Nie podano autorów ani podziałki, pomiar pokazuje około 1 : 540 000, brak sieci geograficznej. Mapy przedstawiają elementy interesujące turystów.

Steć T., SUDETY ZACHODNIE. Przewodnik turystyczny, Warszawa 1954, s. 248 i mapa.

Przewodnik obok informacji o szlakach turystycznych zawiera sporo wiadomości z zakresu geografii, historii miast i regionów oraz architektury zabytkowej.

Steć T. i Walczak W., KARKONOSZE. Zarys monograficzny, Warszawa 1954, s. 100.

Broszura zawiera obszerny popularny zarys przyrody Sudetów i szkice z dziejów ich mieszkańców (górnicy, drwale, zielarze w Karpaczu, legendy).

ETNOGRAFIA

Bazielich B., BADANIA NAD LUDOWĄ KULTURĄ ŚLĄSKA, (Świat i Życie, 1955, nr 3).

Dobrowolska A., IKONOGRAFIA LUDOWEJ ODZIEŻY ZACHODNIO-SŁOWIAŃSKIEJ (Pamiętnik Słowiański, II, Kraków 1951, s. 33—60, ryc. 28, mapa 1. — Rec. J. Gajek, Lud. 1954, cz. 2, s. 1046—1048).

Dubiel L., POMOC SĄSIEDZKA W KULTURZE LUDOWEJ ŚLĄSKA (Świat i Życie, 1955, nr 33).

Dubiel L., SIOŁKOWSCY PŁOCKARZE (koszykarze) (Świat i Życie, 1955, nr 1).

Dubiel L., ŚLĄSKIE SKRZYNIE MAŁOWANE (Świat i Życie, 1955, nr 8).

Dubiel L., ZBÓJNICY ŚLĄSCY W TRADYCJI I PIEŚNI LUDOWEJ (Świat i Życie, 1955, nr 21).

Dubiel L., WPŁYW STOSUNKÓW SPOŁECZNO-GOSPODARCZYCH NA BUDOWNICTWO LUDOWE W BESKIDZIE ŚLĄSKIM (Świat i Życie, 1955, nr 30).

Dubiel L., BADANIA NAUKOWE NAD KULTURĄ LUDOWĄ NA OPOLSZCZYŹNIE (wewnątrz domów) (Świat i Życie, 1955, nr 34).

Fischerowa E., ROZWÓJ ZORGANIZOWANYCH BADAŃ TERENOWYCH CZECHOSŁOWACKICH (Československa Etnografia, II, 1954. Przekład polski, Lud, 1954, cz. 2, s. 936—937).

Jarosch G., BIBLIOGRAPHIE ZUR SORBISCHEN VOLKSKUNDE SEIT 1945 (Deutsches Jahrbuch für Volkskunde, 1955, z. 1/2).

Ondrusz J. (nauczyciel w Karwinie), PRZYSŁOWIA I POWIĘDZENIA LUDOWE ZE ŚLĄSKA CIESZYŃSKIEGO (obejmuje około 8000 przysłów) Cieszyn Czeski 1954.

Książka została wydana nakładem Polskiego Związku Kulturalno-oświatowego w Czechosłowacji.

Malicki L., DRUKOWANIE PŁÓCIEN NA ŚLĄSKU (Lud, 1954, s. 613—625, 13 ryc.).

Steinitz W., DIE VOLKSKUNDLICHE ARBEIT IN DER DEUTSCHEN DEMOKRATISCHEN REPUBLIK. Vortrag gehalten auf der Tagung der Sektion für Völkerkunde und deutsche Volkskunde der Deutschen Akademie der Wissenschaften zu Berlin vom 4—6 9. 1953. (Studienmaterial für die Bildungs- und Erziehungsarbeit der Volkskunstgruppen. Sonderreihe zur Volksforschung, z. 1, s. 34).

Weber-Kellerman I., EINE ÜBERSICHT DER GESAMTDEUTSCHEN VOLKSKUNDLICHEN LITERATUR VON 1945 BIS MITTE 1954 (Deutsches Jahrbuch für Volkskunde, 1955, z. 1/2).

Zamorski R., PODANIA I BAŚNIE LUDU. Wybór i wstęp Henryk Syska, Warszawa 1955, s. 179.

Bolesław Curyga